

HENRIK KRUSIE

PÅ DEN ENE ... OG PÅ DEN
ANDEN SIDE

Af samme forfatter:

Mand på rejse (noveller), 2014

På hjul gennem Perleporten (roman), 2015

Frihed ... så langt øjet rækker (roman), 2016

Indhold

Forord

Resumé

Fuld opbakning til en uventet beslutning

Højt at flyve

Quito åbner sig fra flere sider

Indenfor og udenfor

Al begyndelse er svær!

Følelsen af at gøre det rigtige

En kold tyrker

En stemme i natten

Jobs flytter indenfor

Mandela ... et navn, der forpligter!

Samarbejde over grænser

Retfærdighedens smalle og snoede sti

Livets mangfoldighed

En øjenåbner

Point på tavlen

Rigtige venner

Verden venter på dig, Mandela

Karaktertræning

Himmelkareten

6 måneder senere

Den kinesiske mur

Det stof, drømme er gjort af

Under den samme himmel

Postludium

Persongalleri

Forord

Romanserien om *holdet* er nået til sidste bind. I det første blev jeg forundret, da mændene tog sagen i egen hånd og selv bestemte, i hvilken retning handlingen skulle gå. Nu er det mig, der igen overtager styringen og bestemmer, at der skal sættes et punktum ... ellers kunne det jo blive ved og ved.

På de to til tre år, skriveprocessen har stået på, er jeg næsten blevet i familie med hovedpersonerne. Flere gange har jeg taget mig selv i at tænke på Jobs eller Johnny, som var de virkelige personer. Så er det vist ved at være nok! På den anden side er jeg ikke i tvivl om, at det også er bøgernes styrke, at personerne har fået lang snor og lov til at gå i dialog med forfatteren.

Til mine foredrag om mænd og vores typiske adfærd har jeg fået mange uforstående blikke og enkelte spidse kommentarer, når jeg stædigt har hævdet, at vi mænd skal mødes på vores hjemmebane, hvis man vil forstå vores komplekse natur. 'Er I ikke konstant i rampelyset?' eller 'Er det ikke ved at være kvindernes tur til at blive hørt på?' er nogle af de kommentarer, jeg husker. I begge tilfælde måtte jeg lægge mig fladt ned og give de oprørte kvinder fuldstændig ret.

Den typiske og stereotype, maskuline side har bestemt fået rigelig eksponering. Verden vil helt sikkert blive et bedre sted, hvis de kvindelige værdier og handlemåder får større plads.

Når jeg alligevel lader mændene boltre sig i deres egen verden, er det for at kigge dem lidt efter i sømmene; give

dem mulighed for at udfolde sig mere nuanceret og tage imod en chance for at udvikle sig.

Vi mænd går ikke i terapi eller til psykolog ... medmindre lokummet brænder. Hvorfor? Et af svarene er, at vi ikke ønsker at blive stemplet som problematiske eller syge. Et andet svar er, at vi er håbløst selvhjulpne; vi spørger ikke om vej og spørger kun nødtigt en ekspedient om hjælp. Et tredje svar er, at vi er frygtelig sårbare og ikke ønsker at blive fanget på vores venstre ben. Vi klapper hellere i, bortforklarer eller forsvinder, når der er udsigt til at blive stillet til ansvar for noget følelsesmæssigt problematisk.

Måske er der større håb for den yngre generation. Noget kunne tyde på, at de yngre mænd er bedre til at finde løsninger gennem dialog.

Men ... for os gamle hanelefanter kommer udviklingen ikke af sig selv. Hvis vi skal lære at få flere nuancer med og få et sprog, som også inkluderer følelser, vil det først og fremmest kræve, at vi får nogle oplevelser med os selv på vores hjemmebane. Dvs. i omgivelser, hvor der ikke er så meget på spil; hvor det er muligt at dumme sig uden at miste point på den maskuline identitetskonto.

I virkeligheden kan det være svært at finde fora, hvor mænd er sammen med mænd, og hvor stemningen indbyder til at vise mere komplekse sider af sig selv. I mandenetværkene, der skyder op omkring flere af Kræftens Bekæmpelses rådgivningscentre, har jeg oplevet det og fundet den største inspiration til bøgerne.

Jeg skylder fortsat en tak til de læsere, der har kommenteret de første bind og på den måde holdt mig i gang. Endnu engang tak til Elina for illustrationer og opmuntringer. Uden hendes opbakning var jeg nok aldrig kommet i gang med at skrive.

Tak til et par gode mænd i familien: min far og Bjarne, min svigersøns far, for gennemlæsning og gode kommentarer. Også tak til min bonusdatter, Eli Ochoa, for hjælp til den grafiske del.

Tilbage er blot at lade tæppet gå for sidste gang og byde mændene velkommen på scenen.

Resumé

I 'På hjul gennem Perleporten' møder vi *holdet*, en lille gruppe mænd, der alle er blevet ramt af en kræftsygdom. De har sat sig for at hjælpe andre mænd, der kommer i samme situation.

Spøgefuglen 'Mongs' og vestjyden 'Købmanden' får begge kam til det hår, ingen af dem længere har, da deres første 'opgave', Johnny, gør sin entré i en knaldrød sportsvogn. Johnny har ikke kun sygdommen at slås med. Han er raget uklar med sin familie, ikke mindst sønnen Michael, der er sprunget ud som bøsse.

Det bliver den farverige italiener, Albert, der på køreturene til Nordjylland får lirket ved låsen til Johnnys hemmelige indre. Med hundehvalpen 'Klumpe' på skødet kommer Johnny i kontakt med sin barndom, der var præget af tabet af faren og et flerårigt seksuelt overgreb.

Johnny overlever en stor operation og bliver raskmeldt. Hans udvikling på det menneskelige plan bliver et af bogens gennemgående temaer. De øvrige på *holdet*, og ikke mindst de to kloge kvinder i kulissen, Angee og Sille, giver ham en god blanding af udfordring og omsorg.

For at finde en matchperson til en 'ny' mand med en dårlig prognose, dykker Jobs, *holdets* uformelle leder, ned i Cohens underverden. Fire trin under gadeplan lever den alkoholiserede musiker et beskyttet liv i en selvskabt verden.

Den 'nye' mand viser sig at være Imamen. Han og Cohen udvikler som 'det dødsmærkede par' et nært forhold, som end ikke 'den sidste fjende' formår at bryde.

Imamens længsel efter fred i sjælen afspejler sig i hans forsøg på at forstå Kierkegaard, i hans fortrolige samtaler

med Cohen, og i hans faderlige omsorg for *holdets* yngste, computernørden Kim.

Til gengæld sætter Kim sig i spidsen for et ikke helt lovlydigt forsøg på at skaffe Cohen og Imamen en alternativ medicin. I Jobs drivhus vokser i løbet af kort tid en hel skov af hampplanter, som Kim flittigt tilser. Han benytter samtidig lejligheden til at opbygge et venskab med Angee og Klumpe, *holdets* kæledægge.

Trods de gode intentioner og den fælles indsats når hampolien ikke frem til Cohen, før det er for sent. Han har selv sørget for den sidste olie og efterlader vigtige hilsner til sine nærmeste: Imamen og Kim får i fællesskab en veteranbil, og Sille overtager værtshuset med den klausul, at der altid skal skænkes øl for mændene på *holdet* ... på Cohens regning. Der er tænkt på alt.

Kim og Imamen slår tonen an i 'Frihed ... så langt øjet rækker' på deres fugletur til Årslev Engsø. Liggende på ryggen betragter de ørnenes cirkler på den uendelige, blå baggrund, og Imamen udbryder i et højtideligt tonefald: "De er et tegn til os, Kim! Vi skal begge to slippe jorden og lade opdriften bære os."

Trangen til at mærke frihedens opdrift er også temaet i Købmandens refleksioner over sin status som 'single'. En ny følelse er ved at give sig til kende. Én ting er han klar over: Hans frihed er for kostbar til, at han igen vil betale med den for at indgå i et forhold.

Jobs og Angee bliver provokeret af de nye fremmedfjendske toner i dansk politik. Jobs rammes først af afmagt, men finder så sin handlekraft frem. Han tager kontakt til Hassan, en 'ægte' imam i Gellerup. Mødet med muslimerne rammer Jobs som en hammer med en jomfruelig erkendelse af, at han selv er med til at skabe afstanden til de nye danskere.

Mongs og Købmandens næste opgave sender dem til Samsø, hvor de bliver gæster hos Keld, en gammel søulk, og hans ærbare kvinde, Valborg. Keld har et sidste ønske, som han gerne vil have makkerparrets hjælp til. Skuden, der for en menneskealder siden førte ham til øen, skal tilbage i sit element for at tage Keld med på en sidste færd.

Kelds ønske bliver kompliceret af et etisk dilemma, da det viser sig, at han har to voksne døtre, der hverken ved, at deres far er i live, eller at han snart skal dø. Mongs finder først løsningen på dilemmaet ved køkkenbordet hjemme i Harlev. "En far forlader ikke sine børn!" slår hans datter fast. Dermed er den sag afgjort!

Ved sammenkomsten efter Kelds begravelse opstår der tvivl om, hvor liget befinder sig. Sagen interesserer især PETs afdeling i Aarhus. Her har man længe haft et øje på *holdet*, som ikke alene mistænkes for hashproduktion, men

også for at stå i forbindelse med yderligtgående muslimer. Keld har måske været forbindelsesleddet til narkomiljøet.

Efterforskningen intensiveres, og agenten under dæknævnet Højben får til opgave at infiltrere Café Vingesuset, som menes at være gruppens tilholdssted.

Højben får sig en overraskelse, da han løber ind i en frustreret og meget jaloux Johnny. De to øvrige medarbejdere på PETs kontor får sig også en overraskelse, da hele sammenhængen går op for dem ved et storstilet forhør i orangeriet på Jobs og Angees ejendom.

Midt i PET-agenternes erkendelse af fiaskoen vækkes medfølelsen. Imamens tilstand og forklaringen om vennernes forsøg på at komme ham til hjælp får efterretningsvæsnet til at se igennem fingrene med normal procedure og lade den uheldredeligt syge beholde størstedelen af flaskens indhold af tyktflydende cannabisolie.

Friheden er det bedste guld, men den har også sin pris, må Jobs konkludere. Det ideelle må være en balance, der tilgodeser den enkeltes suverænitet og samtidig knytter mennesker sammen med stærke bånd.

Fuld opbakning til en uventet beslutning

"Du drømmer ikke om, hvad der er sket her i lille Aarhus, siden vi sidst talte sammen!" begyndte Kim, da han og Carlos igen var forbundet over Skype.

"Fortæl! Jeg har stadig lidt hjemve, så lad mig høre!" "Vi er blevet afhørt af PET, hele bundtet! Du ved, pga. hampen og cannabisolien. Men ved du hvad, der er det vildeste? De har aflyttet vores samtaler!"

"Hvad?" udbrød Carlos, "hvorfor?"

"Jeg tror, de havde fået blandet det hele sammen i én stor paranoia! De stillede spørgsmål om Assange, WikiLeaks, mit kendskab til Ecuador, og om dig. De ville også vide, om jeg havde kontakter i Columbia. Vildt, ikke!"

Carlos grinede. Han så hele sceneriet for sig. "Du er da ved at blive en kendt person, Kim! Nu kan du ikke gå ned i kiosken uden at blive holdt øje med!"

Kim grinede igen. "Sejt! Gad vide, om de lytter med nu? Måske vi skulle sende dem en hilsen; det er snart jul!"

"Det er rigtigt, tiden går! Jeg havde egentlig planer om først at skulle hjem til februar, men nu ved jeg ikke rigtig!" Carlos' muntre stemme lød pludselig vemodig.

"Hvorfor?"

"Jeg er gået i stå, du ved, med at lede efter min familie. Jeg er faktisk ingen vegne nået. Det er umuligt at få oplysninger ud af det offentlige herovre!" svarede han.

Kim slog sig med flad hånd på panden. "Fjols!" sagde han, rettet til sig selv, "jeg har ikke fortalt dig det vigtigste! Jeg er kommet på sporet af noget!"

"What?" udbrød Carlos.

"Ja, undskyld! Jeg var så optaget af PET, men jeg har faktisk fundet noget!"

"Noget med min familie?" spurgte Carlos. Det kom bag på ham, at de sparsomme oplysninger, Kim havde fået, kunne have resulteret i noget.

Kim nikkede.

"Hvor god er du til spansk?" spurgte han.

"Rimelig, ellers har jeg jo min lærer. Han vil helt sikkert hjælpe!"

"Det er ikke helt enkelt!" fortsatte Kim, "jeg ved ikke, om du forstår; der er både sproget og det andet, vi har talt om. Forstår du?"

Carlos trak lidt på skulderen og tænkte sig om. "Måske er jeg med, hvis du taler om din hobby?"

Kim nikkede. På Carlos' ansigtsudtryk var han ikke i tvivl om, at de var på bølgelængde. Hvis PET skulle have glemt det, var der jo ingen grund til at minde dem om, at han havde en fortid som 'hacker'.

"Hvad med, at du kom et smut forbi? Jeg skal ikke noget i aften!" jokede Carlos.

Kim smilede og så samtidig tænksom ud.

"Hvorfor ikke?" sagde han pludselig. "Jeg drømte engang om at rejse til Indonesien eller et andet sted, hvor alt er anderledes end i Danmark. Hvorfor ikke Ecuador?"

"Mener du det?" spurgte Carlos overrasket.

"Måske!" svarede Kim. "Jeg er vist blevet vant til, at jeg ingenting kan pga. sygdommen! Men hvorfor ikke? Det sidste år har jeg gjort masser af ting, jeg ikke troede var muligt!"

"Det kunne blive alletiders! Jeg kunne godt bruge lidt selskab!"

"Der er lige det med at flyve; gad vide, om jeg må det? Det kan jeg spørge Peter om. Han er min læge!"

"Du mener det altså!" fortsatte Carlos, stadig overrasket. "Hvad med pengene? Du kan bo billigt her, men billetten er ikke helt billig!"

"No problem! Jeg får den høje pension og bruger ikke en skid!"

"Du lyder som den perfekte rejsekammerat, bare tag guldkortet med!" kommenterede Carlos og smilede skævt.

Aftalen blev, at Kim ville få afklaret det ene og det andet den følgende dag. Han skulle tale med lægen og sit forsikringssselskab. Han ville også vende beslutningen med Jobs og Imamen.

Det værste var, at han skulle undvære Klumpe. Gad vide, hvor længe jeg skal være væk? spurgte han sig selv. To til tre uger ville nok være passende. Så kunne han under alle omstændigheder være hjemme inden jul.

Der var lige én ting mere, der i værste tilfælde kunne forpurre rejseplanerne. Hvis politiet valgte at rejse tiltale mod ham for at have udtrukket olien af hampen, kunne han i teorien blive nægtet udrejse. Han ville spørge Jobs, hvad han tænkte om det.

Klokken var kun fem, måske kunne han nå at spise med hos sine forældre. Så kunne de få serveret nyheden. Han tog overtøj på og begav sig ud på den lille kilometers gåtur til forældrene.

"Hvad siger du, Kim?" udbrød hans mor, "du laver sjov med mig?"

Kim rystede på hovedet.

"Nej, hvis Peter siger 'ja', så rejser jeg!" svarede han overbevisende.

"Jamen, det kan du da ikke! Du har aldrig rejst før! De sidste ti år har du vel knap været uden for byen!" fortsatte hun i samme rille.

"Jeg har ikke været ude at rejse, men jeg har nu været meget omkring i Austin'en det sidste års tid!" svarede han.

"Ja, men der er forskel på en veteranbil og en jumbojet!" svarede moren stædigt. "Er det ikke rigtigt, Hans?"

Kims far havde som sædvanlig holdt sig i baggrunden, indtil han blev spurgt. Han rejste sig fra lænestolen og stillede sig bag køkkenstolen, Kim havde sat sig på.

"Knægten her har overrasket på det seneste! Han kan vist mere, end vi har forestillet os! Hvis Peter siger god for turen, kan jeg ikke se, hvorfor vi skulle stå i vejen!"

Gerda så forundret på sin mand. "Hans, du ved da, hvor alvorligt syg Kim er, du kan da ikke bare lade ham rejse!"

"Sygdommen har vist fået, hvad den kunne tilkomme!" svarede Hans. "Kim har en hel del, han åbenbart skal have indhentet!"

"Ja, måske! ... men Ecuador, eller hvor det nu var, han sagde ... det kan gøres på andre måder!"

Kim havde indtil nu siddet stille og af gammel vane hørt på sin mors indvendinger. "Du behøver ikke bekymre dig, mor; jeg har det godt for tiden, og for det andet er beslutningen min. Og jeg har bestemt mig!" Han gav tegn til, at der ikke var mere at diskutere.

Familiens læge, Peter, blev mildest talt også overrasket, da Kim ringede op og fortalte om sine rejseplaner.

"Selvfølgelig skal du da af sted, Kim! svarede han, da nyheden havde lagt sig. "Du bliver nok nødt til lige at komme forbi for at få taget en blodprøve, bare for en sikkerheds skyld. Hvis den er i orden, kan du roligt rejse. Jeg skal nok underskrive, hvis forsikringssselskabet vil have noget dokumenteret."

Kim takkede og lavede en aftale dagen efter. Peter gav ham en dobbelttid, for, som han sagde med et smil om munden, "jeg bliver nødt til at få en opdatering om alt det, du har gang i!"

Næste punkt på programmet var en snak med Imamen. De havde ikke set hinanden i et par uger, så det var også på høje tid. Kim glædede sig til at fortælle om både det ene og det andet.

Kim tog bussen. Han havde måske håbet, at Imamen ville hente ham i Austin'en. Han havde glemt, at den var sat til vinteropbevaring i drivhuset.

"Lotte er på arbejde, så vi har huset for os selv!" havde Imamen sagt, da Kim ringede. Han lød til at være glad for at få besøg.

Kim havde været forbi flere gange, men det var første gang med bussen. Engang kørte han altid med bus, altså når han skulle noget. Nu var han blevet mere vant til bil, enten sammen med Imamen eller med Jobs, når *holdet* skulle mødes. Han og Johnny havde også besøgt Albert et par gange i Horsens efter hans operation. Austin'en havde han det tætteste forhold til; den var delvist hans egen, men favoritten var og blev Carreraen!

De sidste fem hundrede meter var Kim nødt til at tilbagelægge til fods. Det havde været nærmest utænkeligt for bare et år siden. Imamen skulle have sin del af æren, da det var ham, der havde fået Kim med på *holdet*. Turene med Klumpe var den direkte årsag til, at hans kondi nu var usammenlignelig med før. Vægten talte også sit tydelige sprog: den viste tolv kilo mindre.

Imamen lukkede op og hilste fornøjet på sin meget yngre kammerat.

Kim lagde som det første mærke til, at Imamen virkede tyndere og mere farveløs i ansigtet. Han sagde ikke noget. Det behøvede jo ikke at skyldes kræften.

"Jeg synes, dråberne virker!" svarede Imamen, da Kim spurgte til cannabisolien, "de tager smerterne på en anden måde end morfinen. Om de også bekæmper sygdommen, kan jeg jo bare håbe på!"

Kim nikkede. De havde haft meget arbejde med at fremstille olien. Det havde også været spændende; lidt for spændende til sidst, hvor PET blev indblandet. Skulle man tro, hvad de havde sagt, ville resultatet af forhøret foreligge i denne uge. Han var bange for, at Jobs ville blive sigtet.

"Du havde noget bestemt på hjerte?" fortsatte Imamen.

"Ja, jeg vil gerne have et råd af dig, Franz, du plejer at være ret klog!"

Imamen lyste op ved at høre rosen. Han var glad for at spille en rolle i Kims liv. "Sig frem! Jeg håber, jeg kan hjælpe dig!"

"Du var ikke med i drivhuset, da vi andre blev afhørt, Franz. Har du overhovedet hørt om Carlos?"

Imamen rystede på hovedet. "Vi talte sammen om opgaven, inden du tog kontakt med ham. Ellers har jeg ikke hørt noget!"

"Det er rigtigt! Du sagde også, at jeg bare skulle spørge dig, hvis jeg blev i tvivl om noget," fortsatte Kim, "og det er jeg blevet nu! Nej, det er ikke rigtigt; jeg er ikke i tvivl, men jeg vil alligevel gerne høre din mening!"

Imamen nikkede som tegn på, at Kim bare kunne fortsætte.

"Carlos er i Ecuador for at lede efter sin biologiske familie. Han er adoptivbarn. Problemet er, at myndighederne er meget langsomme. Carlos er bange for, at de bevidst ikke vil samarbejde, fordi der er noget ved de adoptioner, der ikke tåler dagens lys." Kim holdt pause for at se, om Imamen var med.

Imamen nikkede, så Kim fortsatte. "Du ved også, at jeg har beskæftiget mig lidt med at kigge indenfor hos folk, som har forsøgt at skjule ting?"

Imamen så ud, som om han ikke var med længere.

"Jeg har været hacker! Det ved du da!"

Imamen nikkede og smilede. Han skulle bare lige være helt med.

"Okay," fortsatte Kim, "jeg kunne så ikke dy mig for at kigge lidt på statens arkiver over adoptioner. Det havde jeg en del sjov med. Heldigvis stod overskrifterne på engelsk, ellers havde jeg ikke haft en chance."

Imamen så forundret ud.

"Ja, det er en verden, du ikke kender, Franz, men den færdes jeg i uden de store problemer. Jeg har også en del bekendte i den verden, som har hjulpet. Fakta er, at jeg har fundet noget, der kan hjælpe Carlos videre, men jeg kan

ikke give ham oplysningerne uden at afsløre mig selv. Du ved ... PET. De har indrømmet, at vores samtaler blev aflyttet."

Imamen rystede på hovedet. Meget af det, Kim sagde, lød utroligt, og oplysningerne var nye for ham. "Jeg har ingen forstand på den slags, Kim!" brød han ind, "jeg har engang beskæftiget mig med storpolitik og lobbyisme, men det er længe siden, og det er ikke noget, jeg er specielt stolt af!"

"Nej, nej! Det ved jeg godt! Jeg vil bare spørge dig, om du synes, at det er helt uforsvarligt, hvis jeg rejser et par uger eller tre til Ecuador. Du kender mig ret godt!"

Imamen drog et lettelsens suk og var samtidig overrasket over, at Kim overhovedet kunne overveje en rejse så langt væk.

Kim så, hvordan hans udmelding gjorde indtryk på vennen. Han så også, at et smil var på vej.

"Selvfølgelig skal du afsted, Kim! Du skal da ud at flyve!" udbrød Imamen og lød begejstret. "Jeg er bange for, at jeg ikke kan klare turen, men ellers ville jeg gerne have været med!"

Kim smilede. Han havde ikke været i tvivl om Imamens opbakning. Det var vist lige så meget for at fortælle ham om beslutningen, at han var kommet.

"Kan du huske, da vi lå ved søen og kiggede på ørnene?" spurgte Imamen. "Nu går den drøm i opfyldelse for dig!"

"Det var mig, der fik øje på ørnene, så langt husker du rigtigt, Franz," svarede Kim, "men drømmen var nu din og ikke min!"

Imamen smilede. 'Han var ikke tabt bag af en vogn, den knægt!' "Ja, drømmen var min, det har du helt ret i, men nu ser det ud til, at det bliver dig, der kommer til at leve den ud."

Kim nikkede. Sådan kunne man jo også se på det. Det var den slags, Imamen var god til.

"Så på en måde bliver det vores begges rejse!" konkluderede Kim.

Imamen smilede og nikkede. "Er det her og nu, du vil afsted?"

"Sidst på ugen, når alt er faldet på plads. Jeg skal forbi lægen i morgen og have taget en blodprøve. Du husker godt Peter, ik'?"

Imamen nikkede. "Jo! Det var ham, der satte dig i forbindelse med Carlos, var det ikke?"

Kim nikkede.

"Er du nervøs for blodprøven, Kim?"

"Nej, ikke rigtig! Men jeg har mærket noget underligt i maven, bare sådan nogle få gange de sidste par uger."

Imamen løftede brynene og så lidt spørgende ud. "Noget, du har mærket tidligere?"

Kim rystede på hovedet. "Nej, det synes jeg ikke. Jeg har før haft ondt pga. kræften, men det var anderledes."

"Ok!" Imamen lød beroliget. "Så har du vist ikke noget at være bange for. Det kan være hvad som helst!"

Kim nikkede.

"Hvad med dig selv? Du ser noget træt ud!"

"Jeg har ikke ondt!" svarede Imamen, "men jeg har selv tænkt på, at min energi er meget lav. Jeg orker ikke ret meget, før jeg bliver træt. Jeg håber, det er noget forbigående. Men du ved jo, Kim, at mine udsigter ikke er for gode!"

Kim svarede ikke. Han så ud ad vinduet. Han brød sig ikke om at tænke på, hvor alvorligt syg hans ven var.

"Nå, men så ses vi nok ikke, inden du tager afsted. Men slå lige på tråden, når du ved, hvornår det bliver. Vi kan jo aftale, at vi holder hinanden lidt ajour over Skype?"

"God idé!" svarede Kim og nikkede, "jeg ringer, når billetten er bestilt!"

"Godt! Så må du hilse Peter! Jeg synes, det er sejt af dig, at du begiver dig ud på sådan et eventyr!"

Kim smilede. Det plejede at være ham, der brugte ordet *sejt*. Imamen måtte virkelig mene det!

De to sagde farvel som venner, der ikke venter at se hinanden i lang tid. Kim tænkte, at det var en smule vemodigt. Gad vide, hvordan Imamen ville have det, når han kom tilbage? Godt, de havde aftalt at Skype!

Peter var, som Kim også havde forudset, fyr og flamme over hans beslutning om at rejse.

"Du er ikke til at kende igen, Kim!" sagde han, mens blodet stille og roligt løb fra armen ned i røret. "Ja, nu tager jeg lige en ekstra portion, så vi kan få dig undersøgt for lidt af hvert."

Kim var vant til at få taget blodprøver. Det rørte ham ikke!

"Hvor længe siden er det, du sidst var i kemo?" spurgte Peter, da han kort efter skulle udfylde journalen.

"Næsten to år."

"Utroligt som tiden går!" kommenterede lægen. "Det kunne være rart, om du ikke hører mere til den sygdom!"

Kim nikkede. Han tænkte ikke så meget over den mere. Faktisk kun i øjeblikke som i går, hvor han så, hvordan Imamen havde ændret sig.

"Nu må du jo hilse Carlos mange gange! Ham kender jeg også ret godt. Fin fyr!"

Kim var helt enig, og han skulle nok hilse.

Sygeplejersken bankede på og kom ind med resultatet af prøven.

Peter læste det hurtigt igennem. "Det ser fint ud, Kim! Dit levertal er lidt for højt. Det kan være så meget, og det er ikke noget, du skal være bekymret for. Når du kommer tilbage, skal du lige få det tjekket. Ellers helt fint!"

"Hvad med forsikringen?" spurgte Kim.

"Der skulle ikke være nogen problemer, når det er så længe siden, du har været i behandling, og du ellers er sund og rask. Brokker de sig, kan du henvise til mig. Så forklarer jeg dem, hvordan landet ligger."

Kim takkede og gav hånd.

Peter ønskede ham en rigtig god rejse.

Kim havde planlagt et smut forbi Jobs og Angee ... og Klumpe, naturligvis. Det kunne blive om eftermiddagen. Lige nu ville han på nettet og finde billetten. Han var dus med det meste på internettet, men akkurat at bestille flybilletter havde han aldrig prøvet før. Carlos havde givet ham nogle tips, så det skulle nok gå.

En time senere lå kvitteringen i hans mailboks. Heldigvis havde han hurtigt fundet passet. Han turde slet ikke tænke på, hvordan det skulle være lykkedes før hans store oprydning i lejligheden.

Afsted fredag fra Kastrup med en mellemlanding i Miami; i alt enogtyve timers rejsetid, før han kunne strække benene i Quito, hovedstaden i Ecuador. Mon ikke Carlos ville hente ham i lufthavnen?

Hjemrejsen havde han booket den tyvende december, så rejsen i alt blev på tyve dage. Gad vide, om det var for længe? Han vidste det ikke! Lige nu var han klar på hvad som helst!

Jobs og Angee kunne heller ikke skjule deres overraskelse. Først da Kim lagde dokumentationen på køkkenbordet i form af den printede billet, troede de på ham.

"Det er jo allerede på fredag!" udbrød Jobs.

Kim nikkede. Han var lidt stolt over sin beslutsomhed.

"Så har du jo travlt!" sagde Angee.

"Ja, jeg har faktisk lidt travlt. Jeg skal have købt en bærbar og have overført en del programmer. Den tager jeg ud og køber i morgen."

"Ved du, hvad for én, det skal være?" spurgte Jobs interesseret.

Kim nikkede. "Jeg køber en 'gamer', én, der kan trække de største spil. Så er jeg på den sikre side!" Jobs havde glemt, at Kim var computernørd.

"Jeg kan lige nå en tur med Klumpe!" sagde Kim, da de havde vendt forskellige detaljer om rejsen.

Ordene *tur* og *Klumpe* hørte til blandt favoritterne i Klumpes ordforråd. Den stod allerede med logrende hale ved døren.

Carlos havde ikke været klar over, hvor hurtig Kim kunne være. Spørgsmålet var, om Kim selv havde været klar over det før nu i dag.

"På fredag, det er jo lige om lidt!" udbrød Carlos.

"Ja!" svarede Kim, "var du ikke utålmodig med at komme videre med din slægtsforskning?"

Carlos nikkede og grinede.

De aftalte at tales ved inden afrejsen. Selvfølgelig ville Carlos hente ham i lufthavnen.

Højt at flyve ...

Imamen sank tilbage i lænestolen. Kims besøg havde været et dejlig friskt pust. Han var stolt af Kim, som havde han været hans egen søn. 'En langsom starter' var han, men nu skulle Imamen da love for, at Kim var kommet efter det. Tænk sig, *Sydamerika*, en gammel ungdomsdrøm, som Imamen aldrig havde realiseret. Hvorfor egentlig? spurgte han sig selv. Var tiden bare gået? Eller var sandheden, at han ikke havde turdet? Måske et sted midt imellem.

Kims besøg havde også haft en bagside! Kim havde lagt mærke til tilbagegangen. Imamen havde set det i hans øjne. Sandheden havde ikke været til at skjule! Til daglig havde han helt godt held med at holde den væk med sine rutiner.

'Var sandheden, at han var bange for at dø?' Spørgsmålet var alligevel stillet nu, så han kunne lige så godt dvæle lidt ved det. Ingen tvivl om, at der lurede en frygt derinde bagved. Spørgsmålet var, hvad der nærmede den. Dødsprocessen? Angsten for det ukendte? Frygten for ensomheden, *at skulle forsvinde* for altid? Eller måske tanken om ikke at *være med* mere. En form for jalousi på alle de andre, der ikke var blevet *kaldt ud* endnu?

Nu, hvor han var i det humør, hvorfor så ikke gå linen ud og lukke en Lefte op!

Imamen løftede glasset for at mindes sin gode ven Cohen. Hvorfor havde han svigtet ham her i det afgørende øjeblik? Der var så mange ting, han gerne ville have vendt med ham.

'Hvad, for eksempel?' lød en stemme. Om den kom indefra eller udefra, var ikke til at sige.

Imamen løftede glasset igen og hilste på sin gode ven.

"Jeg har mange spørgsmål og tanker, jeg gerne vil høre din mening om!" svarede han.

'Jamen, så må vi hellere komme i gang. Hvor skal vi begynde?' spurgte Cohen.

"Inden du kom, sad jeg lige og prøvede at finde et svar på, hvorfor jeg frygter døden. Dér kunne vi jo begynde!"

'Jeg skal love for, at du går lige til biddet!' svarede Cohen. 'Ingen udenomssnak, det ligner dig, Franz!'

Imamen smilede. Ja, det var et plus: at han turde se sandheden i øjnene!

"Hvorfor tror du, at jeg er bange for at dø, Cohen?" spurgte han.

'Hvordan skulle jeg vide det, Franz? Det, jeg måske kan hjælpe dig med, er at svare dig på, *om* der er en grund til at frygte døden. Er du med?'

Imamen nikkede. God pointe!

'Døden er en overgang! Et vadested, eller en tunnel! Den er så at sige ikke noget i sig selv. Den forbinder forskellige virkeligheder! I den forstand er der ikke nogen grund til at frygte den,' fortsatte Cohen.

Imamen nikkede. Han ville ikke afbryde Cohen. Han kunne allerede fornemme den beroligende virkning af hans ord.

'Så det med at *frygte* døden hører til i den verden, du er i nu, Franz. Lagde du mærke til Kim? Han er først i stand til at rejse nu. Ikke fordi han tænker anderledes om at flyve eller om Ecuador. Det, der før har holdt ham tilbage, hører hans liv til her i Aarhus, i hans lejlighed, i hans familie eller måske i hans krop. Forstår du?'

Imamen nikkede igen.

'Det handler om at gøre sig klar til døden! Klar til rejsen! Det gør vi mere eller mindre hele livet, tror jeg. For nogle af os skal der speedes lidt op mod slutningen. Jeg var nødt til at få skrevet til dig og Sille og få styr på en masse praktiske ting. Men ved du hvad, der var det vanskeligste for mig?'

Imamen rystede på hovedet.